KERALA-ART

സംഗീതനാടകങ്ങളിലെ ജനകീയത

ഡോ. ദീപ എസ്.എസ്.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാള വിഭാഗം,
ഗവൺമെന്റ് കോളേജ് നെടുമങ്ങാട്.
E-mail: deepasouparnika@gmail.com

സംഗ്രഹം

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പരീക്ഷണാത്മകവും സവിശേഷവുമായ ആവിഷ്കാരമാണ് സംഗീതനാടകങ്ങൾ. ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക സ്പന്ദനങ്ങളുടെ ചരിത്രം വിസ്മൃതിയിലാവാതെ പിടിച്ചുനിർത്തിയത് സംഗീതനാടകങ്ങളാണ്. പുരോഗമനാത്മകവും ക്രിയാത്മകവുമായ ഒരു സാമൂഹിക പരിസരം അവ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മലയാള നാടകചരിത്രത്തിൽ സംഗീതനാടകങ്ങൾ കലാപരമായ വളർച്ചയ്ക്കും ജനകീയവൽക്കരണത്തിനും വഹിച്ച പങ്ക് നിസ്തുലമാണ്. സംഗീതനാടകത്തിന്റെ ചരിത്രം എങ്ങനെയാണ് മലയാള നാടകത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും, അതിന്റെ ജനകീയത നമ്മുടെ പുരോഗമന സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ നാടകങ്ങളിൽ അടയാളപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എങ്ങനെയെന്ന് പുനർവിചിന്തനം ചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: അടരുകൾ, അടിക്കല്ല്, സ്വത്വരഹിതം, നാടകധാര, സാഹിതീയത, പ്രൊഫഷണലിസം, സംഗീതപരത, ജ്ഞാനരൂപം.

ചരിത്രബോധവും സാമൂഹികാനുഭവങ്ങളും ചേർന്ന് മനുഷ്യനിൽ രൂപപ്പെടുന്ന സവിശേഷമായ സാംസ്കാരികാനുഭവമാണ് സംഗീതനാടകങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. കേരളീയാനുഭവങ്ങളെ ഭാവനാത്മകമായി സംഗീതാത്മകമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നവയാണ് സംഗീതനാടകങ്ങൾ. ഭാഷയും സംസ്കാരജീവിതവും അറിവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ട, കേരളത്തിന്റെ പൊതുമണ്ഡലത്തിൽ വേണ്ടത്ര ദൃശ്യപരത ലഭിക്കാത്ത, കീഴാള വർഗ്ഗത്തിന്റെ ജൈവസംസ്കാരത്തെ നാടകസാഹിത്യത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ് സംഗീതനാടക രചയിതാക്കൾ ചെയ്തത്. പരിമിതമായ ബോധമണ്ഡലം വൈകാരിക ഘടനയിലും കാഴ്ചപ്പാടിലും ആവിഷ്കരിച്ച് അനശ്വരമാക്കിത്തീർത്തതിൽ നാടക രചയിതാക്കളുടെ സ്ഥാനം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ഒരദ്ധ്വാനവർഗ്ഗ സമൂഹത്തിന്റെ ആശയാഭിലാഷങ്ങളുടെയും ഭഗ്നപ്രതീക്ഷകളുടെയും പ്രതിനിധീകരണം നാടക സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരന്തർധാരയായി കാണാൻ കഴിയും. കാലം

മാറുന്നതനുസരിച്ച് നാടകസങ്കല്പങ്ങളിൽ രൂപപരവും ആസ്വാദനപരവുമായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഫലമായി ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ള നവലോകക്രമവും ജീവിതസങ്കല്പങ്ങളും, നിലനിന്നിരുന്ന ആദ്യകാല സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ അഭിരുചികളെയും സങ്കല്പങ്ങളെയും സൗന്ദര്യബോധത്തെയും തിരുത്തുകയും നവീകരിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ സംഗീതനാടകങ്ങളിൽ ഉടനീളം കാണാം.

ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചതാണ് ജനകീയത (ശബ്ദതാരാവലി - ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പദ്മനാഭപിള്ള). ജനസമൂഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകളും ആഗ്രഹങ്ങളും അനുഭവലോകങ്ങളും സാഹിത്യകൃതികളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോഴാണ് ജനകീയസാഹിത്യം ഉടലെടുക്കുന്നത്. വാക്കുകളിലൂടെയും ശബ്ദങ്ങളിലൂടെയും സമകാല സംസ്കാരനിരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും ആത്യന്തികമായി സമന്വയിച്ചെത്തുന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ ബഹുതലത്തിലുള്ള പ്രചാരണം വഴി ജനകീയത സംഭവിക്കുന്നു. ജനകീയതയെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായല്ല മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്, ജനപ്രിയതയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കണം. അത് വസ്തുനിഷ്ഠവും ആത്മനിഷ്ഠവുമാണ്. പച്ചയായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ ഭാഷയിലൂടെ സംവേദനം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ജനകീയമാകുന്നത്. കണ്ടും കേട്ടും ആസ്വദിച്ചും എളുപ്പത്തിൽ ഹൃദിസ്ഥമാക്കാം എന്നതായിരുന്നു ജനകീയതയുടെ ഒരു വിജയരഹസ്യം. സംഗീതനാടകങ്ങൾ അത്തരത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരങ്ങളായവയാണ്.

ദേശങ്ങൾക്കതീതമായി മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളുടെ എല്ലാ അടരുകളെയും അധികാരം, രാഷ്ട്രീയം, സംസ്കാരം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ആവിഷ്കരിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ സംവേദന പരിസരം.

കേരളീയ നാടോടിക്കലകളിൽ നിന്ന് സ്വാംശീകരിച്ചെടുത്ത അഭിനയപ്രധാനമായ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നല്ല മറിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും തമിഴ് സംഗീത നാടകസംസ്കാരത്തിന്റെയും സ്വാധീനവും സമന്വയവുമാണ് ആദ്യകാല മലയാള നാടകങ്ങളിലുള്ളത്. കല്ലൂർ ഉമ്മൻ ഫിലിപ്പോസ് ഷെയ്ക്സ്പിയർ കൃതിയിൽനിന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ ആൾമാറാട്ടമാണ് (കോമഡി ഓഫ് എറേഴ്സ്) മലയാളത്തിലെ ആദ്യനാടക കൃതിയെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. മലയാള നാടകരചനകൾക്കു തുടക്കംകുറിച്ചത് ഇതിൽനിന്നാണ്. കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിജ്ഞാന ശാകുന്തളം വിവർത്തനത്തെ രണ്ടാമത്തേതായും കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ 1882ൽ പ്രകാശിതമായ ശാകുന്തളവിവർത്തനത്തിനു മുമ്പ് കേരളത്തിൽ നാടകം എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും കേരളത്തിൽ വന്ന് അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന സംഗീതനാടകങ്ങളായിരുന്നു.

തമിഴ് സംഗീതനാടകങ്ങൾ മലയാളനാടകവേദി കയ്യടക്കിവാണിരുന്ന കാലത്ത് മലയാളസ്വത്വമുള്ള സംഗീതനാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായ നാടകപ്രേമികൾ അതിനുള്ള ശ്രമം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് മലയാളത്തിൽ സംഗീതനാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. അതിനുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായി ആദ്യകാലത്ത് തമിഴ് മലയാള സങ്കര നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും പിന്നീട് മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങൾ രൂപപ്പെടുകയുമാണ് ചെയ്തതെന്ന് കാണാം. ഇതോടെയാണ് മലയാള സംഗീതനാടകവേദിക്ക് തുടക്കം കുറിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതനാടകത്തിന്റെയും ഭാഷാനാടകത്തിന്റെയും പ്രചാരകർ സാധാരണ ജനതയെ മാറ്റിനിർത്തിയപ്പോൾ സംഗീതനാടകങ്ങൾ അവരെ ചേർത്തുനിർത്താൻ

ISSN: 2582 - 2594

ഉദ്യമിച്ചു. സാഹിത്യഗുണം നിറഞ്ഞതാണെങ്കിലും ഭാഷാ സംസ്കൃത നാടകങ്ങൾ പതിയെ പുറന്തള്ളപ്പെടുകയും എല്ലാ വിഭാഗക്കാരെയും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സംഗീതനാടകങ്ങൾ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. തമിഴ്നാടകങ്ങളെ വളരെ യാന്ത്രികമായി അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള മലയാളികളുടെ ആദ്യകാലശ്രമങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. മാത്രമല്ല തമിഴ്നാടകങ്ങളിലെ സംഗീതത്തെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് മലയാള നാടകങ്ങളിൽ പാട്ടിന് അധികമായ പ്രാധാന്യം നൽകാൻ ശ്രമിച്ചത് മലയാളികളായ കാണികൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. തമിഴ് സംഗീതനാടകങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളുടെ വേഷം സ്ത്രീകൾ തന്നെയാണ് അഭിനയിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ പുരുഷന്മാരെ കൊണ്ട് സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ അഭിനയിപ്പിക്കുന്ന രീതി മലയാളത്തിൽ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അത് ജനങ്ങൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിച്ചില്ല. ക്രമേണ മലയാള സംഗീതനാടകവേദികൾ തമിഴ്നാടകങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. അതുവഴി അവർക്ക് കനത്ത സാമ്പത്തിക നഷ്ടവും നേരിടേണ്ടതായി വന്നു.

ഇതിനെ അതിജീവിക്കുന്നതിനായി തമിഴ് സംഗീതനാടകങ്ങളെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും വിവർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടും മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അവയെല്ലാം ലാഭേച്ഛകളില്ലാതെ വിനോദം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി ഉണ്ടായതാണ്. തമിഴിലെ 'ഹരിശ്ചന്ദ്രനാടകം' ഇത്തരത്തിൽ മലയാളീകരിച്ച് അഭിനയിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. ഇത്തരം നാടകങ്ങൾ വിജയിക്കാതെ പോയത് പൂർണ്ണമായും തമിഴ്നാടകങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ ഇതിവൃത്തവും പ്രേക്ഷകരുടെ അഭിരുചിക്കിണങ്ങാത്ത അവതരണവും ആയതുകൊണ്ടാണ്. സ്വത്വരഹിതമായിരുന്നു അവയെല്ലാം എന്ന് സ്പഷ്ടം. എന്നിരുന്നാലും മലയാളത്തിൽ സംഗീത നാടകവേദിയുടെ അടിക്കല്ല് പാകിയത് ഇവർ തന്നെയാണ്. ഭാഷാ സംഗീത നാടകധാരയെയും തമിഴ് സംഗീത നാടകധാരയും സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രീതിയാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്.

1892 മലയാളത്തിലുണ്ടായ മൂന്ന് സംഗീത നാടകങ്ങളാണ് സംഗീത നാടക ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രഥമഗണനീയമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ടി സി അച്യുതമേനോന്റെ 'സംഗീത നൈഷധം', എരുവയിൽ ചക്രപാണിവാര്യരുടെ 'ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം', ആൻഡ്രൂസിന്റെ 'ഇസ്താക്കിചരിതം' എന്നീ നാടങ്ങളിലൂടെയാണ് മലയാള സംഗീതനാടക പ്രസ്ഥാനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടതെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാനാകും. സംഗീത നൈഷധവും ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിത്രവും ഹൈന്ദവ ഇതിവൃത്തമുൾക്കൊള്ളുന്നതും ഇസ്താക്കിചരിതം ക്രൈസ്തവ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചതുമാണ്. എന്നാൽ അച്യുതമേനോന്റെയും ചക്രപാണി വാരിയരുടെയും നാടകങ്ങളിലെ സംസ്കൃതപക്ഷപാതം ആൻഡ്രൂസിന്റെ ഇസ്താക്കിചരിതത്തിലോ മറ്റു നാടകങ്ങളിലോ പ്രകടനമല്ല എന്നുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സംസ്കൃതനാടക മാമൂലുകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതി അവലംബിച്ച മലയാള നാടകങ്ങൾ എഴുതുകയും അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ആദ്യ വ്യക്തി വി.എസ്. ആൻഡ്രൂസാണെന്ന് 'മലയാളസംഗീതനാടകചരിത്ര'ത്തിൽ ഡോ കെ. ശ്രീകുമാർ പറയുന്നു.

സംഗീത നൈഷധം, ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം, ഇസ്താക്കി ചരിതം എന്നിവയുടെ ധാരാളം അനുകരണങ്ങളും അവതരണങ്ങളുമാണ് 1903 ൽ കെ സി കേശവപിള്ള 'സദാരാമ' രചിക്കുന്നത് വരെ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സംഗീതനാടകമെന്ന് പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'സദാരാമ' സംഗീതനാടകങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സത്തയേകിയെന്നതാണ്

സത്യം. മലയാള നാടക ചരിത്രത്തിൽ സംഗീതനാടകങ്ങൾക്ക് പ്രസക്തിയുണ്ടായത് സദാരാമയോടെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

തമിഴരുടെ 'സദാറം' നാടകത്തെ പുനസൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് കെ സി കേശവപിള്ള 'സദാരാമ' രചിക്കുന്നത്. അതോടുകൂടി മലയാളികൾക്കിടയിൽ തമിഴ് നാടകങ്ങളുടെ പ്രസക്തി ഇല്ലാതാവുകയും മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങൾ വേദി കൈയ്യടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ പാർസി മറാഠി നാടകങ്ങൾ വഴി തമിഴ് നാടകങ്ങളിലൂടെ മലയാള സംഗീതനാടകക്കാർ സ്വാംശീകരിച്ച നാടകതന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് ആസ്വാദക ഹൃദയങ്ങളിൽ ഇടം നേടുന്ന കാഴ്ച കണ്ടാണ് തമിഴ് നാടകക്കാർ പിൻവാങ്ങുന്നത്.

പിന്നീട് തമിഴ് പാർസി സ്വാധീനം മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞുവരികയും അവ സംസ്കൃതപ്രഭാവമുള്ളതാവുകയും ചെയ്തപ്പോഴും സംഗീതനാടകങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നാടകചരിത്രമാണ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ കാണാനാകുന്നത്. ഇതിനുശേഷം ധാരാളം അനുകരണങ്ങളുണ്ടായി. ഇവ സാഹിത്യപരമായോ സംഗീതപരമായോ യാതൊരു നിലവാരവും പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. ഏറെ വളർച്ച പ്രാപിച്ച മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങൾക്ക് കോട്ടം തട്ടുന്നതായിരുന്നു അനുകരണ കൃതികളുടെ പ്രചാരത്തിലൂടെ സംഭവിച്ചത്. ഈ ദുരവസ്ഥ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നത് സ്വാമി ബ്രഹ്മവ്രതന്റെ 'കരുണ' നാടകം 1930 ൽ അരങ്ങിലെത്തുന്നതോടെയാണ്. സാഹിതീയതകൊണ്ടും സാമൂഹികതകൊണ്ടും സമ്പുഷ്ടമായ ഒരു സംഗീതനാടകമായിരുന്ന 'കരുണ' എന്നതിനാൽ മലയാള സംഗീതനാടക ചരിത്രത്തിൽ ഈ നാടകം സവിശേഷമായ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതായി കാണാം.

1886 മുതൽ 1930 വരെയുള്ള കാലത്ത് ഇരുന്നൂറോളം നാടകങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടു. 'കരുണ'യുടെ സ്വാധീനംകൊണ്ട് സംഗീതനാടകവേദിയിൽ പുതിയ ചലനങ്ങളുണ്ടായി. പ്രഗല്ഭരായ കലാകാരന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പുതിയ നാടകാവതരണങ്ങളുണ്ടായി. അഞ്ചൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ബ്രഹ്മവിലാസം സംഗീതനടനസഭ, പി.ജെ. ചെറിയാന്റെ റോയൽ ഡ്രമാറ്റിക് കമ്പനി, പൊടക്കനയത്ത് വേലുപ്പിള്ളയുടെ ഓച്ചിറ പരബ്രഹ്മോദയ സംഗീത നടനസഭ കടയ്ക്കാവൂർ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപണിക്കരുടെ ശ്രീ സഹൃദയാനന്ദിനി നടനസഭ [S.S.നടനസഭ] തുടങ്ങിയ നാടകക്കമ്പനികൾ ഇക്കാലത്ത് രൂപംകൊണ്ടവയാണ്. മലയാളനാടകരംഗത്ത് ചിട്ടയുള്ള പ്രൊഫഷണലിസത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചത് കടയ്ക്കാവൂർ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപണിക്കരാണ്. അഞ്ചുകളി കഴിഞ്ഞാൽ ആറാംകളി സമിതിക്കെന്ന രീതി നടപ്പിലാക്കിയതും നടീനടന്മാർക്ക് അഡ്വാൻസ് നൽകി ഒരു വർഷത്തേക്ക് കരാറുറപ്പിക്കുകയും കരാറുതുക ഓരോ കളിയിൽനിന്നും ക്രമാനുഗതമായ് തിരികെപ്പിടിക്കുകയെന്ന സമ്പ്രദായവുമൊക്കെ നടപ്പിലാക്കിയതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ഓച്ചിറ വേലുക്കുട്ടി, സെബാസ്റ്റ്യൻ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു ഭാഗവതർ, തേവലക്കര കുഞ്ഞൻപിള്ള, തിരുവമ്പാടി പാച്ചുപിള്ള, പാൽക്കുളങ്ങര കൃഷ്ണൻകുട്ടി നായർ, ആർ.പി. കേശവപിള്ള തുടങ്ങിയ നടന്മാർ പേരെടുത്തതും ഈ കാലയളവിലാണ്.

'അനുകരണങ്ങളുടെ കുത്തൊഴുക്കിനുശേഷം വിദ്വാൻ പി കേളു നായർ, മഹാകവി കുട്ടമത്ത് എന്നിവരുടെ സംഗീതനാടകങ്ങൾ വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകളായിരുന്നു. 'പാദുക പട്ടാഭിഷേകം', 'ലങ്കാദഹനം', 'പാക്കനാർ ചരിതം', 'ലീല ', 'കബീർദാസ് ചരിതം ' എന്നീ നാടകങ്ങൾ കേളു നായരും 'ബാലഗോപാലൻ', 'നചികേതസ്സ് ', 'ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ' എന്നിവ കുട്ടമത്തും രചിച്ചത്

ഇക്കാലത്താണ്. വി എസ് ആൻഡ്രൂസും പി എസ് വാര്യരും മലയാള സംഗീതനാടക വേദിയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ സാമൂഹിക പ്രസക്തിയുള്ള സംഗീതനാടകങ്ങളുമായി പണ്ഡിറ്റ് കെ പി കറുപ്പൻ നാടകചരിത്രത്തിൽ ഇടം പിടിക്കുകയായിരുന്നു.

മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ കാലം കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഏകദേശം അമ്പതോളം വർഷങ്ങൾ നാടകചരിത്രത്തിൽ അതിന്റെ പ്രഭാവം കാണാം. ഇ കെ കുഞ്ഞിരാമൻ, കോടിയേരിയുടെ സ്യമന്തകം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആധുനിക സംഗീതനാടകങ്ങൾക്കു ശേഷം അനുകരണം മൂലം സവിശേഷ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റാവുന്ന സംഗീതനാടകങ്ങൾ വിരളമാകുന്നതാണ് കാണാനാകുന്നത്.

അരനൂറ്റാണ്ടോളം കാലം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ നിറസാന്നിധ്യമായിരുന്ന സംഗീതനാടകങ്ങൾ മലയാള നാടകങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കും വികാസത്തിനും ഭാഗമായിട്ടുണ്ട്. സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ പ്രഭാവത്തിനുശേഷം അരങ്ങിലെ നിറസാന്നിധ്യമായിരുന്ന തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ നാടകങ്ങളിൽ സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ സ്വാധീനം പ്രകടമാകുന്നത് ഇതിന് ദൃഷ്ടാന്തമാണ് എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

വൈദേശികമായ തായ്‌വേരിൽ വളർന്നെങ്കിലും നാടകകലയെ ജനകീയമാക്കുന്നതിൽ സംഗീതനാടകങ്ങൾ വലിയ പങ്കു വഹിച്ചു. ഒരു മുഴുവൻ സമൂഹത്തിന്റെയും നെഞ്ചിടിപ്പ് ഏറ്റുവാങ്ങി അരങ്ങുകളിൽ നിന്ന് അരങ്ങുകളിലേക്ക് ജൈത്രയാത്ര നടത്തിയ ഒരു സംഘം കലാകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ജീവിതം തന്നെയാണ് ഇതിനായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചത്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും എതിരായും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് പ്രോത്സാഹനമായും സംഗീതനാടകങ്ങൾ അരങ്ങിൽ എത്തി (ആമുഖം, മലയാളസംഗീത നാടക ചരിത്രം, പുറം: 17). സംഗീതം, ശാസ്ത്രം, തത്വചിന്ത, മതം, രാഷ്ട്രീയം തുടങ്ങി മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന മേഖലകളെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാ ജ്ഞാനരൂപങ്ങളും സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ ആന്തരിക ഘടനയിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. നാടകാഖ്യാനത്തിലെ പുതുമകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തമായ നാടകാനുഭവം നൽകുന്ന നാടകങ്ങളാണ് മലയാളത്തിലെ സംഗീത നാടകങ്ങൾ.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ശ്രീകുമാർ കെ. ഡോ, മലയാള സംഗീത നാടക ചരിത്രം, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2004.
2. രാഘവൻപിള്ള എ. ഡി, (എഡിറ്റർ) കേരള ഫോക്‌ലോർ, സമയം പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2012.
3. പദ്മനാഭപിള്ള ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം, ശബ്ദതാരാവലി, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം & നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം 2010.
4. പരമേശ്വരൻ പിള്ള എരുമേലി, മലയാള സാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ, കറന്റ് ബുക്സ്, 2003
5. ജോർജ് കെ.എം. ഡോ., (എഡിറ്റർ) സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 1958